

CHƯƠNG 61

Sư Phụ Và Ác Đồ

V

ô Ưu Lão Nhân ngồi bất động nhìn thẳng vào mặt tên ác đồ đệ:

- Người muốn làm gì?

Tông Lăng Thiên cả cười:

- Người khinh người quá lắm, ta muốn lấy tính mạng người.

Vô Ưu Lão Nhân cười thản nhiên:

- Không sai! Đúng là ta khinh người, người giết ta mau ngay đi!

Tông Lăng Thiên giơ hai tay cao lên nhưng rồi lại tự hạ xuống thở dài:

- Người chó nên bức bách ta phải giết người, người tưởng ta không dám hạ thủ ư?

Vô Ưu Lão Nhân lắc đầu:

- Đương nhiên người có thể hạ thủ, nếu nói người không dám hạ thủ thực sự lão hủ không thể tin nổi, lão hủ rất muốn người hạ thủ!

Tông Lăng Thiên ngạc nhiên:

- Thực sự người không muốn sống nữa?

Vô Ưu Lão Nhân cười gượng:

- Người nghĩ xem, lão hủ bị tẩu hỏa nhập ma đến nỗi phế bỏ võ công biến thành một kẻ gần như tàn phế, mười hai đệ tử do ta khổ công dạy dỗ lại thành bọn phản đồ, cuối đời lão hủ như thế này còn gì là thú vị!

- Nếu vậy sao lão lại còn sống đến hôm nay?

- Lão hủ sống vì muốn nhìn bọn ác đồ bay tàn ác xấu xa đến đâu, nhìn các người thủ xem khi các người hạ thủ giết sư phụ, miệng các người có cười nổi không...?

Thanh điệu lão nhân trầm xuống hỏi tiếp:

- Còn các tên nữa ở đâu rồi?

Tông Lăng Thiên lạnh lùng đáp:

- Đương nhiên là sắp đến cả... nhưng nói về vấn đề của lão, phải chăng bây giờ lão muốn chết hơn là muốn sống?

Vô Ưu Lão Nhân nghiêng rằng:

- Các người hãy kéo hết đến đây, lão hủ sẽ tự sát trước mặt các người!

Quả nhiên Tông Lăng Thiên cất tiếng hú dài, tiếng hú ngân dội trong cốc âm u vừa dứt đã thấy những bóng trắng phiêu hốt bay đến, trước sau có năm nhân ảnh rơi thân trước mặt Vô Ưu Lão Nhân, chúng nhất tề ôm quyền gọi:

- Sư phụ!

Vô Ưu Lão Nhân nghiêng rằng:

- Các người lễ mạo chu đáo quá!

Năm tên áo trắng cùng cất tiếng cười:

- Chúng ta đến học võ công cuối cùng của lão, tự nhiên cũng nên lễ mạo chu đáo một chút chứ!

Vô Ưu Lão Nhân nghiêng rằng:

- Hãy báo tên các người hết đi!

Tông Lăng Thiên nói:

- Điều ấy chẳng cần thiết, chỉ cần biết năm người này đại diện cho mười hai đệ tử đủ rồi!

Vô Ưu Lão Nhân gắng hỏi:

- Còn sáu tên nữa đâu?

- Có thể cũng sắp đến Vô Ưu Cốc.

- Vì sao không đến luôn đây cho lão hủ gặp mặt?

Tông Lăng Thiên cười khẩy:

- Trước đây, sư phụ vẫn thường nói chúng ta là những người giả hoạt, bây giờ tất cũng còn gian trá để tránh trúng mưu kế của lão.

- Lão hủ sắp chết đến nơi, còn có mưu kế gì nữa?

- Điều ấy chưa chắc, bình tâm mà nói võ công lão vẫn còn rất cao, chúng ta đã biết rõ dù lão bị tẩu hỏa nhập ma nhưng chưa mất hết công lực. Nếu lão chống cự chúng ta, chúng ta chưa chắc là đối thủ nên buộc chúng ta phải đề

phòng... Bây giờ lão đã chịu trao tất cả võ công bí quyết còn lại của lão cho chúng ta chưa?

Vô Ưu Lão Nhân lắc đầu:

- Không thể được!

Khi năm bóng trắng xuất hiện, Thuần Vu Thông tập trung tinh thần chú ý xem có nhận ra Thượng Quan Thụy Kỳ và Qua Vân Tường trong số ấy không, nhưng cả năm đều che mặt rất kín và chẳng tên nào chịu cất tiếng nên khó căn cứ vào ngoại hình mà đoán định.

Tâm trạng chàng đang bị kích động đến cực điểm, dùng ngưng thần để phụ công lực chuẩn bị xuất thủ. Chợt nghe Tông Lăng Thiên cười khanh khách:

- Lão nói vậy nghĩa là lão muốn chết?

Vô Ưu Lão Nhân cười gượng:

- Lão hủ chẳng lưu luyến gì trần thế, có chết cũng chẳng sao!

- Lão có biết còn có điều gì đáng sợ hơn chết nữa không?

- Bất cứ gì cũng không dọa được lão hủ, người cứ nói thẳng.

- Thực ra cũng dễ hiểu chúng ta sẽ dùng cực hình... đầu tiên là lửa đốt từ từ các ngón tay lão, lão chịu nổi không nào?

Vô Ưu Lão Nhân nghiêng rằng:

- Đồ nghiệt súc! Người báo ân lão hủ thế ư?

Tông Lăng Thiên cười lớn:

- Báo ân là chuyện ta cần gì biết tới, chúng ta cho lão suy nghĩ một chút rồi hãy quyết định nên giấu võ công chịu chết hay nên nói ra!

Vô Ưu Lão Nhân nghiêng rằng:

- Thôi được! Lão hủ sẽ đem võ công tối hậu truyền cho các người, nhưng có một điều kiện các người phải tuân thủ.

Tông Lăng Thiên cả mừng:

- Được, được! Điều kiện gì nói mau!

- Khi lão hủ truyền thụ võ công tối hậu, các người phải có mặt đầy đủ mười hai tên cùng tập học, lão hủ mới đồng ý truyền thụ.

- Còn nếu không?

Vô Ưu Lão Nhân lắc đầu:

- Nếu không lão hủ thà chết chứ không truyền thụ!

Tông Lăng Thiên âm hiểm:

- Lão vừa chợt nghĩ ra mưu kế gì phải không?

- Lão hủ một thân một mình lại thêm tàn phế, còn mưu kế gì?

- Nếu không có mưu kế gì sao lại cần buộc phải có mặt đủ mười hai người, lẽ nào lão sợ có sự không công bằng?

Vô Ưu Lão Nhân nghiêm mặt:

- Người nói chính đúng đấy, lão hủ chính là sợ không công bằng, có lẽ người cũng biết rồi hiện nay lão hủ chỉ có thể đọc quyết chiêu số chứ không thể biểu diễn cho các người xem được vì võ công lão hủ đã mất hết... Nếu bây giờ chỉ có sáu người các người luyện tập, còn lại sáu tên sẽ không được học, nghĩa là lão hủ vẫn còn bị đe dọa tính mạng sao?

- Lão cứ chia ra dạy chúng ta xong rồi dạy sáu đệ tử khác không được sao?

Lão lắc đầu cương quyết:

- Không được vì dù lão hủ có dạy người và chúng nó hoàn toàn giống nhau, chúng cũng chẳng chịu tin. Còn nếu may mà chúng tin, các người tất thế nào cũng có đứa nghi ngờ...

- Chúng ta nghi ngờ cái gì?

- Cái ấy rất rõ, các người sẽ nghi võ công ta truyền thụ khác hẳn với võ công chúng nó, như vậy ta lại bị làm phiền ta biết ăn nói ra sao?

Tông Lăng Thiên chau mày:

- Lão cầu, lời của lão xem ra cũng có phần hợp lý, nhưng... nếu lão có mưu kế gian xảo gì chúng ta sẽ ứng phó làm sao đây?

Vô Ưu Lão Nhân cười nhạt:

- Nếu các người không tin lão hủ đến thế thực khó có cách giải quyết!

Tông Lăng Thiên khoanh tay bước mấy bước, đột nhiên hắt trầm giọng quát to:

- Lão cầu, hiển nhiên lão không có ý thành thật muốn truyền võ, chỉ còn cách giết lão thôi!

Chưởng hấn cất lên nhăm Vô Ưu Lão Nhân đánh tới. Vô Ưu Lão Nhân bật kêu lên "A" một tiếng kinh dị, thân hình lão nghiêng ngã hấn xuống. Tông Lăng Thiên kịp thời thu chưởng, đá lão một cước:

- Lão cẩu, thì ra lão đã mất hết võ công hỏa hầu thật rồi... hi hi... thực ta quá cần thận lo xa...

Hấn quay lại nhìn năm sư đệ:

- Hãy chiều theo ý sư phụ chớ chết ấy đi!

Cả năm tên đều ứng thanh:

- Xin tùy ý quyết định của sư huynh!

Tông Lăng Thiên bật cười kiêu ngạo, hấn rút lên một tiếng dài nữa. Chỉ trong thoáng chốc sáu bóng trắng lại phiêu hốt trong rừng hiện thân sau lưng bọn Tôn Lăng Thiên. Sáu tên này cũng mặc áo trắng và cũng bịt mặt kín mít. Cả sáu tên cùng ôm quyền một lượt:

- Kính chào sư phụ!

Vô Ưu Lão Nhân thở dài nảo nuột:

- Hôm nay là một ngày hiếm có của sư đồ chúng ta.

Tông Lăng Thiên lạnh lùng:

- Mười hai người chúng ta đã tới đây đủ, sư phụ lão hãy mau truyền thụ võ công đi cho xong!

Vô Ưu Lão Nhân lắc đầu:

- Cuộc tụ hội đầy đủ hôm nay có lẽ lão gặp mặt cuối cùng, lẽ nào chúng ta không hàn huyên được chút sao?

Tông Lăng Thiên hừ mạnh:

- Ta nhận thấy chẳng có gì đáng hàn huyên...

Ánh mắt hấn lóe lên dữ dội:

- Chỉ cần lão đem hết tinh hoa võ học khẩu truyền cho chúng ta, chúng ta sẽ bỏ đi lập tức. Còn nếu không, coi như giữa chúng ta tuyệt tình, có quái gì nữa mà hàn huyên?

Vô Ưu Lão Nhân gượng cười:

- Tuy là như thế, nhưng dù sao lão hủ cũng là người dạy dỗ các người nên người, hơn mười năm sống với nhau, khác gì tình cha con, chẳng lẽ cả mười hai người các người chẳng đứa nào...

Tông Lăng Thiên trầm giọng gầm lên:

- Câm miệng!

Vô Ưu Lão Nhân ngạc nhiên:

- Lão hủ nói có gì sai?

- Lão đừng hòng lay chuyển tình cảm chúng ta, lão nên biết mười hai người chúng ta cùng tâm cùng ý, bất luận lão nói gì đi nữa cũng chẳng một ai nghe lời lão đâu!

Vô Ưu Lão Nhân than một tiếng thê thiết:

- Thế sao, lão hủ không còn một hy vọng cuối cùng nào ư...?

Tông Lăng Thiên cả cười:

- Lão biết vậy là hay lắm, bây giờ hãy bắt đầu đi!

Hai hàng nước mắt của Vô Ưu Lão Nhân ứa ra, lão nức nở một lúc:

- Sau khi truyền thụ hết tinh hoa võ công cho các người xong rồi, hy vọng các người nể tình tha mạng cho lão hủ. Chết không bằng sống thừa, câu ấy thực chẳng sai chút nào!

Tông Lăng Thiên nói lớn:

- Điều ấy lão cứ yên tâm, chỉ cần lão chớ có giấu giếm, đem hết tinh hoa võ công do lão sáng tạo truyền cho chúng ta, đương nhiên chúng ta sẽ tha mạng lão.

Vô Ưu Lão Nhân gật đầu:

- Vậy thì thế này, các người hãy ngồi thành một vòng chung quanh lão hủ đây.

Mười hai tên áo trắng quả nhiên di động thân hình vây quanh lấy Vô Ưu Lão Nhân, mỗi tên tự khoanh chân ngồi xuống đất. Thuần Vu Thông ngấm lưu tâm quan sát, chàng biết Thượng Quan Thụy Kỳ và Qua Vân Tường tất nhiên đều có mặt trong mười hai tên phản đồ này nhưng vì hình dạng chúng giống nhau khó biết ai là ai trong nhất thời. Chàng tập trung hết nhãn lực quan sát từng hành vi cử động của từng tên một. Bỗng nghe Tông Lăng Thiên quát lớn:

- Sư phụ, chúng ta ngồi cả rồi đấy!

Vô Ưu Lão Nhân từ tốn:

- Tuyệt kỹ do lão phu sáng tạo tổng cộng có mười loại võ công, trừ năm loại đã truyền thụ cho các người, còn năm loại nữa chưa truyền thụ!

Tông Lăng Thiên đỏ ngầu hai mắt:

- Đã đến lúc lão truyền thụ rồi đấy!

- Lão hủ biết, bây giờ... trước tiên lão hủ xin truyền cho các vị Hội Thiên Tam Thức!

Tông Lăng Thiên quát hỏi:

- Đó là chiêu thức võ công hay là tâm pháp nội công?

- Đó là phương pháp tham luyện nội công, vì lão hủ chưa hề truyền cho các vị phương pháp kia nên hãy truyền cho các vị luyện trước Hội Thiên Tam Thức.

Tông Lăng Thiên nóng nảy:

- Nói quách ra đi, phương pháp tham luyện như thế nào?

- Đầu tiên, các vị hãy đặt tứ chi ngược về sau lưng nằm ngửa dưới đất tay nắm chặt lấy chân, hít sâu vào lồng bụng, bất động một lúc...

Tông Lăng Thiên quát lớn:

- Khoan đã! Cái ấy là công phu gì mà lạ lùng thế?

Vô Ưu Lão Nhân nghiêm mặt:

- Đó là khí công thượng thừa, nếu không tập công phu ấy, bốn loại thần công khác của lão hủ vĩnh viễn không thể tập thành công được...

Tông Lăng Thiên nghi ngờ:

- Lão không có mưu kế gian xảo gì chứ?

Vô Ưu Lão Nhân thở dài:

- Người đa nghi như thế, lão hủ thực chẳng biết sao hơn.

Tông Lăng Thiên nhăn nhó nhìn lão nhân một lúc lâu, hắn cũng thở dài:

- Tình hình này không thể không tin tưởng lão...

Hắn quét mắt sang bọn sư đệ bạch y ngồi quanh:

- Nếu chư vị sư đệ không phản đối, chúng ta hãy tập theo lời lão sư phụ đi!

Mười một tên kia không ai nói gì, đồng thời, hình như chúng rất nóng ruột học võ công tinh hoa của Vô Ưu Lão Nhân nên cứ theo khẩu quyết nằm ngửa xuống đất theo khẩu quyết vừa nằm ngửa vừa đưa tay nắm lấy hai chân ngoặt ra sau lưng chẳng khác gì bầy heo bị trói nằm la liệt dưới đất.

Vô Ưu Lão Nhân tiếp tục nói:

- Phương pháp điều vận hơi thở của lão hủ, các vị dùng vận công thở ba mươi sáu vòng, sau đó hãy nghe lão hủ nói tiếp. Nhớ nhé, sợ nhất là để tâm động, nếu không rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma...

Không có tên nào trong mười hai tên dám nói một lời, ai nấy hít khí vào bụng thật sâu căng phồng lên như những con cóc, tập trung hết tâm ý luyện võ công. Vô Ưu Lão Nhân xoay về hướng Thuần Vu Thông và Nhất Thanh đạo trưởng Truyền Âm Nhập Mật

- Có lẽ nhị vị đã nhìn thấy rõ tình hình?

Thuần Vu Thông và Nhất Thanh đạo trưởng cũng Truyền Âm Nhập Mật đáp:

- Nhìn rõ...

Thuần Vu Thông kế tục đơn độc nói:

- Chủ ý của lão tiền bối hay lắm, xem ra chúng ta có thể an tâm động thủ được rồi đấy!

Đồng thời, sau một lúc quan sát rất cẩn thận, chàng đã nhận ra Thượng Quan Thụy Kỳ và Qua Vân Tường cũng có mặt trong mười hai tên phản đồ đang tập trung hô hấp luyện công kia. Máu huyết chàng sôi lên phải cố dần xuống mới có thể chưa vội xuất hiện. Vô Ưu Lão Nhân tiếp:

- Bọn chúng tin võ công của lão hủ đã mất hết không còn khả năng đối phó với chúng nữa nên chúng rất yên tâm luyện công. Hãy đợi chúng vào tới cảnh giới quên thân mình, chúng ta hãy động thủ hay hơn...

Thuần Vu Thông vội đáp:

- Vãn bối xin tuân theo lời chỉ dạy của lão tiền bối.

Vô Ưu Lão Nhân đáp:

- Lão hủ xin phân phối trước, lão hủ sẽ phụ trách bốn tên trước mặt lão hủ, phiến Thuần Vu thiếu hiệp phụ trách bốn tên phía tả và sau lưng lão hủ, còn Nhất Thanh đạo trưởng và bốn vị Hộ pháp Võ Đang phụ trách bốn tên còn lại, đợi khi lão hủ nhận thời cơ đến, chúng ta động thủ một lượt, ý nhị vị ra sao?

Thuần Vu Thông vội đáp:

- Lão tiên bối phân phối rất hợp lý!

Đồng thời lòng chàng chấn động vì mừng rỡ vì trong bốn tên phía tả và sau lưng Vô Ưu Lão Nhân có cả Thượng Quan Thụy Kỳ và Qua Vân Tường!

- o O o -